

ERZBISTUM
HAMBURG

2025 M. GANYTOJO ŽODIS

ERZBISTUM
HAMBURG

Erzbistum Hamburg
Am Mariendom 4
20099 Hamburg
www.erzbistum-hamburg.de

2025 M. GANYTOJO ŽODIS

Brangūs Hamburgo arkivyskupijos tikintieji!

Džiaugiuosi galėdamas šiandien taip į jus kreiptis – brangūs tikintieji. „Gelouben“ yra vidurinėsios aukštaičių vokiečių kalbos žodis, reiškiantis šiandien paplitusį žodį „glauben“ (tikėjimą). Išvestinis, jis reiškia kažką panašaus į „branginti“, „pritarti“. Ši reikšmė išliko dviejuose žodžiuose „loben“ (šlovinti) ir „geloben“ (pašlovinti). Tokio tipo pažadų galima rasti įvairiose ištikimybės priesaikos formose, pavyzdžiui, santuokos priesaikoje, gydytojo priesaikoje arba politikų ar valstybės tarnautojų priesaikoje. Kiekvieną kartą, kai prisiekama, priesaika yra susijusi su sprendimu ir laisvu pasirinkimu. Priesaiką duodantis asmuo pasirenka ir patvirtina vertybes, užduotį ar asmenį.

Štai Vokietijoje metų pradžia pasižymi rinkimų kampanija. Priešlaikiniai Bundestago rinkimai ir parlamento rinkimai Hamburge padidino įtampą: Kas gaus kiek mandatų, kokios koalicijos matematiškai, o vėliau ir politiškai įmanomos? Kaip atrodys būsimoji vyriausybė, kurios nariai netrukus duos ištikimybės priesaiką? Brangūs seserys ir broliai, labiau nei bet kada esame raginami tikėti tik tais, kurie pasisako už orumą ir pagarbą visiems žmonėms – nepriklausomai nuo jų kilmės ir istorijos. Krikščionys turi rinkti tik tuos politikus, kurie tvirtai gina silpniausiųjų ir tų, kuriems reikia apsaugos, ypač migrantų, teises. Tegul jūsų apsisprendimą balsuoti lemia krikščioniškas požiūris į žmogiškumą ir troškimas turėti stiprią, gynybinę demokratiją.

Dievas jau išsirinko: Jis išsirinko žmogų, ir lemiama žinia yra tokia: Dievas pasirinko mus, žmones. Jis pats tampa žmogumi kaip ir mes. Tai darydamas Jis visiškai atsiduria mūsų pusėje. Jis nemanevruoja pirmyn ir atgal, bet priima šimtaprocentinį sprendimą tapdamas panašus į mus. Dievas pasirenka mus, nors mes ir nesame

tobuli. Taip, Jis pasirenka mus, nes mes nesame tobuli. Jis pasirenka mus, kad galėtų būti šalia mūsų ir lydėtų mus amžinai. Tai pasirinkimas, priimtas iki galo.

Dievas priėmė pasirinkimą ir tarp mūsų pastatė savo kryžių. Nuo tada šis kryžius yra mūsų, viso pasaulio krikščionių, atpažinimo ženklas. Jis pažadėjo mums savo ištikimybę. Dievas paisitiki ir stato ant mūsų.

Mes tikime į vieną Dievą.

Šiais žodžiais prasideda vadinamasis didysis tikėjimo išpažinimas (plg. Gotteslob 586, 2). Tikėjimo išpažinimo pagrindas, kuris ir šiandien tebėra pamatinis, buvo suformuluotas Pirmajame Nikėjos ekumeniniame susirinkime ir papildytas vėlesniame Konstantinopolio susirinkime – iš čia ir dvigubas pavadinimas: Nikėjos-Konstantinopolio tikėjimo išpažinimas. Šiomet minime 1700-ąsias šio Bažnyčios susirinkimo, kuris tikriausiai įvyko 325 m. gegužės mėn. mažame miestelyje į pietus nuo Stambulo, metines.

Nikėjos susirinkimas suformulavo svarbų atsakymą į teologinę diskusiją, vykusią ketvirtajame amžiuje: ar Jėzus yra Dievo sukurta būtybė ir todėl pavaldi Dievui Tėvui? Atsakymas įtakoja mūsų tikėjimą iki šių dienų: Jėzuje Dievas tikrai tapo žmogumi tarp mūsų. Jis yra „konsubstancialus“ – lygus su Tėvu.

Be to, susirinkimas taip pat susitarė dėl datos, kada turėtų būti švenčiamos Vėlykos – visų krikščionių kartu. Deja, istorijoje tai nebuvo tęsiama. Tačiau 2025 m. laimingas sutapimas, kad Rytų ir Vakarų Bažnyčiose Vėlykos švenčiamos tą pačią dieną. Kartais man atrodo, kad rūpestis visų krikščionių vienybe virto gera rutina. Turime aktyviai palaikyti ekumenizmą, t. y. rūpintis kaip pasiekti vieni kitus. Vienas iš tokių priminimų galėtų būti tai, kad Nikėjos-Konstantinopolio susirinkimas yra paskutinis išpažinimo tekstas, kuriuo kartu gali melstis visi krikščionys – tiek stačiatikiai, tiek katalikai, tiek protestantai.

Net jei jis retai kalbamas mūsų bažnytinėse pamaldose, didžiajame tikėjimo išpažinime yra svarbių impulsų mūsų tikėjimui. Galbūt šiais jubiliejiniais metais galėsime jį iš naujo atrasti. Melsdamasis ar medituodamas kiekvienas gali savęs paklausti: kokie sąlyčio taškai su mano gyvenimu yra atpažįstami? Ką man asmeniškai reiškia atskiri tikėjimo teiginiai? Šitaip meldžiamas tikėjimo išpažinimas yra tarsi ištikimybės Dievui pažadas – tai mūsų atsakas į Dievo pasirinkimą. Kai meldžiamės tikėjimo išpažinimą bendruomenėje ar asmeniškai, išreiškiame: šloviniu Tave, Dieve, pažadu savo ištikimybę Tau, pasitikiu Tavimi. Nes tikėjimas nėra vien žinojimas apie Dievą. Tikėjimas yra pasitikėjimo santykis iš širdies į širdį.

Tai simboliškai išreiškiama lotynišku žodžiu „tikėti“. Jis sudarytas iš žodžių „cor“ ir „dare“, o tai reiškia „duoti širdį“. Tikėjimo išpažinimą vadiname tiesiog pirmuoju lotynišku žodžiu: credo. Kiekvienas, kuris išpažįsta tikėjimo išpažinimą, visų pirma ne tiesiog ištaria savo tikėjimą, bet atiduoda Dievui savo širdį. Tikėjimo išpažinimas yra tarsi meilės prisipažinimas Dievui.

Tie, kurie patiki save Dievui, gali būti tikri, kad Dievas niekada jų neapleis. Tikėjimas visada eina į abi puses: aš pažadėjau Dievui savo ištikimybę, o Jis jau seniai nesunaikinamai užantspaudavo savo ištikimybę. Tačiau mūsų tikėjimas aktualus ir žmogiškuoju lygmeniu: tie, kurie tiki, gali tikėti kartu su kitais. Popiežius Benediktas XVI kartą pasakė: „Tie, kurie tiki, niekada nebūna vieni!“ Todėl šiais jubiliejiniais Nikėjos Susirinkimo metais norėčiau jūsų paprašyti kai ką padaryti: dalintis savo tikėjimu. Pasidalykite su kitais svarbiais klausimais: „Kas mane palaiko? Kuo aš pasitikiu?“. Papasakokite vieni kitiems savo tikėjimo išgyvenimus santykiuose, šeimoje ir bendruomenėje. Esu įsitikinęs, kad tai jus praturtins, suartins ir sustiprins jūsų tikėjimą. Iš savo patirties žinau, kad tai dažnai atskleidžia tikėjimo grožį, asmeninius momentus, tai, kas iš tiesų mums svarbu ir mus palaiko. Patyriau, kad daugelis žmonių susidūrę su sudėtinga situacija Bažnyčioje ir visuomenėje, išgyvena depresiją ir dažnai praranda viltį. Kaip krikščionys, neturėtume leisti, kad mus įtrauktų į šią nuosmukio tendenciją ir pesimizmą. Nepraraskime vilties ir pasitikėjimo! Pirmenybę teikime šlovinimui ir dėkojimui, o ne skundimuisi ir

rezignacijai. Krikščioniškos vilties simbolis yra inkaras. Kai esame tvirtai įsitvirtinę tikėjime į Dievą, spinduliuojame pasitikėjimą, džiaugsmą, jėgą ir žvalumą. Būtent to mums visiems dabar reikia!

Telaimina jus Dievas! Tegul Jis stiprina jumyse tikėjimą, viltį ir meilę šiais šventaisiais metais!

Jūsų

Erzbischof Dr. Stefan Heße

bischofshaus@erzbistum-hamburg.de

 @erzbistumhamburg

 fb.com/erzbistumhamburg